

[Poul Møller.]

ster. Jeg forstår nu på den højtærede handelsminister, at han ikke har udtalt sig i interviewet, således som dette fremstår på tryk, men at det altså er den gamle historie, som vi kender så godt, at det er journalistens skyld det hele. Jeg beder om tilfaldelse til at citere den pågældende passus fra interviewet, der er skrevet af fru Nan Henningsen, én gang til:

„Vi har været vidt omkring, skal vi lige tage omsen med for en ordens skyld?

— Ja, den forbandede oms! Det er det dumme forlig, det dumme kompromis. . . .

— Hvor alle er lige utilfredse?

— Ja, og hvor alle burde skældes lige meget ud. Jeg forstår ikke de konservatives tilfredshed. Hvor kan Poul Møller dog synes, de har vundet noget som helst? Vi står jo alle sammen omtrent, hvor vi stod inden forliget!“

Jeg ved naturligvis godt, at handelsministeren og jeg er uenige med hensyn til, hvor det var rigtigst at placere omsætningsafgiften, men jeg ved, at handelsministeren efter de udtalelser, han nu er fremkommet med fra denne talerstol, mener, at der er så store ting i dette forlig, som det var nødvendigt at gennemføre, at det var rigtigst at gennemføre det.

Må jeg da spørge den højtærede handelsminister: mener han, at det er interviewer, der har digtet denne anskuelse, dels at det var det dumme forlig og det dumme kompromis, dels at vi i dag står omtrent dér, hvor vi stod inden forliget? Mener han virkelig, at det er noget, den pågældende dame har taget ud af luften, uden at den højtærede handelsminister under samtalen har givet hende nogen som helst anledning til at nedfælde det på et stykke papir? Det er jo ikke digt, det drejer sig om; det er et interview.

At handelsministeren så yderligere har begået den betise ikke at gennemse interviewet, er naturligvis en fejl; det har han beklaget, og det skal jeg se bort fra, men jeg vil gerne spørge, om han overhovedet ikke har sagt noget i den nævnte retning til offentliggørelse, eller om han kun har sagt det, han her har sagt fra talerstolen: at han fandt dette forlig nødvendigt, og at det var

rigtigt at slutte et stort forlig o.s.v. — hvilket jo alt sammen er smukt og godt.

Det er den slags ting, som ikke kan undgå at give os en fornemmelse af, at man ikke med samme tillid som tidligere kan gå ind i forligsbestræbelser og indgå et forlig om den økonomiske politik med regeringen.

(Kort bemærkning).

Adolph Sørensen: Jeg forstår naturligvis godt, at den højtærede økonomiminister prøver på at slå benene væk under min argumentation for ikke at kunne stemme for det foreliggende lovforslag, men jeg mener ikke, at ministeren kan gøre det med rette.

Må jeg først sige, at ministerens motivering for den foreslåede udvidelse med yderligere 2 repræsentanter fra LO: at de jo repræsenterer vidt forskellige synspunkter og interesseområder, i lige så fuldt mål gælder de andre emner, der under behandlingen og udvalgsarbejdet har været bragt på bane. Men dette synspunkt kendte ministeren, da han fremsatte forslaget, og det rimer ikke særlig godt med, at han nu giver udtryk for, at han hele tiden har ønsket, at man begrænsede rådet så stærkt som muligt.

Ministeren siger videre, at vi jo har afstået fra igennem et forlig — et 4- eller 5-kantet forlig — at præge loven. Heroverfor vil jeg gøre opmærksom på, at jeg i et udvalgs møde mellem første og anden behandling stillede det direkte spørgsmål, om det, vi nu havde fået forelagt — med de af ministeren tiltrådte ændringsforslag — var det, der under alle omstændigheder ville blive gennemført af flertallet. Hertil blev der svaret et klart og ubetinget ja fra den ærede udvalgsformand, og det kan jeg selv med den bedste vilje ikke opfatte som indbydelse til et forlig.

Handelsministeren (Bawnsgaard): Det ærede medlem hr. Poul Møller siger: det er den gamle historie, det er journalistens skyld det hele. Jeg synes oprigtig talt, det fremgik temmelig klart af mit første indlæg, at det var det ikke. Fejlen er min og min alene, idet jeg ikke har sikret mig interviewet til gennemlæsning . . . (Afbry-